

Chu Thùy Anh

Cô gái xấu xí

Đây là câu chuyện về một người con gái xấu xí, xấu khủng khiếp, xấu ma chê quỷ hờn, xấu không gì xấu hơn, thậm chí một vẻ gì xấu bằng thế cũng đã là hiếm hoi lắm rồi.

Cái ông nịnh đầm nào đó bảo trên đời này không có người phụ nữ xấu là sai toét, là bịa đặt. Chứng cứ rành rành ở người con gái này đây, một kẻ xấu nhất trần gian, xấu nhất dải thiên hà, và nhất luôn cả trong cái vũ trụ tối om bao la rộng lớn này nữa. Người con gái không rõ tên, nên xin cứ gọi là Thị.

Trở trêu, Thị sinh ra trong một gia đình toàn những người đẹp. Không biết có phải khi đã đẹp quá rồi thì con người ta không thể đẹp hơn nữa mà phải quay trở lại cái vòng xấu xí hay không, nhưng với Thị thì có lẽ đúng là vậy.

Thị gánh trọn những xấu xí của nhân gian. Không ai có thể bảo Thị không phải con trong gia đình, bởi Thị giống, giống lắm, giống bố, giống mẹ, thậm chí cả con chó già móm mém rụng lông bốn mùa, không hiểu sao cũng có nét hao hao giống Thị.

Cái con chó ấy, nó gần bằng tuổi Thị. Chính xác thì nó kém Thị bốn tuổi bấy ngày. Mà Thị thì đã hơn mười chín tuổi rồi, nghĩa là con chó cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa. Nó đã gắn bó với gia đình Thị hơn mười lăm năm qua. Nhưng đến cả cái vẻ tội tội đáng thương giống con chó già ấy, Thị cũng không dễ thương bằng nó. Những nét góp nhặt ở người thân, sang Thị đều trở nên méo mó cả. Vì vậy, từ cái đẹp tuyệt đỉnh, chuyển sang Thị đều trở nên cái xấu khủng khiếp.

Kết luận: Thị siêu xấu.

Và Thị cũng biết là Thị xấu. Không như những người con gái khác, có nhiều người con gái xấu mà lại cứ tưởng mình đẹp, Thị rất rõ cái

xấu của mình. Nhưng, lại khác một vài người con gái xấu khác, Thị chẳng phiền muộn về cái điều kém nhan sắc ấy. Không xấu hổ, và cũng chẳng tự hào.

Thị có cái may mắn trời cho là không quan tâm gì đến nhan sắc của Thị cũng như của người khác. Nếu không thế thì hẳn trong nhà Thị đã chẳng còn mảnh kính nào rồi, thậm chí những thứ có bề mặt nhẵn nhẵn đủ phản chiếu đôi chút hình ảnh chắc cũng không được dùng nốt.

Nhưng may thay, mọi thứ vẫn vẹn nguyên, nhờ Trời. Thực ra Trời còn ưu ái Thị một đôi điều nữa, một đôi điều nói ra chẳng ai tin nhưng lại là sự thực. Một trong những điều đó là việc Thị ngã từ ban công tầng hai xuống, đập đầu vào nền đất ẩm, bất tỉnh một lúc rồi khi tiếng xe cấp cứu inh ỏi trước cửa nhà thì Thị lại mở mắt thao láo và ngồi dậy lú lo như khướu. Tay lái xe lăm bắm câu gì đó, hình như về chuyện cuống quýt chen chúc đúng giờ tan tầm chỉ để đến ngắm một người mà đến quý cũng chỉ dám nhìn bằng một nửa con mắt, đang khoẻ mạnh nói lú lo. Có ai nghĩ chỉ tiếng hú còi của xe cấp cứu đủ để gọi hồn vía trở lại nhỉ?

Sau cú đập ấy, có hai dây thần kinh nào đó của Thị, do va đập mạnh, đã dính chặt vào với nhau. Và người ta bảo Thị bị “đơ”. Hình như là vậy. Chỉ là hình như thôi, vì những người trẻ bảo vậy, những người già cũng bảo vậy, nhưng đám thanh niên choai choai tầm Thị lại không bảo thế. Không những vậy, chúng bảo Thị quyền rũ mới chết chứ! ừ, quyền rũ cơ đấy!

Thoạt tiên, gia đình Thị mừng lắm. Cái nỗi lo về bom nổ chậm tự dung hoá hơi bay đầu mất, nhẹ cả người. Họ cũng không hiểu sao mọi chuyện có thể biến đổi nhanh đến thế.

Mới lúc trước còn là đứa con gái xấu xí vụng về, sau một cú ngã đã thành cô nàng quyền rũ. Họ đoán xa đoán gần, họ đoán non đoán già, mà vẫn chịu không tìm được lý do. Thị vẫn thế. Về mặt nhan sắc thì con quỷ cũng không thể mở nốt con mắt rười, hay thậm chí chỉ nửa con mắt còn lại thôi, để nhìn Thị.

Về mặt trí tuệ, vẫn nên tránh đề cập đến những vấn đề cần động não với Thị, nếu bạn là một người tế nhị. Và cả về nữ công gia chánh nữa, hãy nghĩ rằng Thị là người phụ nữ hiện đại và đồ hộp có lợi cho sức khoẻ. Tóm lại: Thị vẫn thế. Chỉ có một điều không ai

biết được, là khi Thị ngã trên nền đất ẩm ấy, hương đất đã ngấm vào Thị, thấm thấu qua da, hoà vào máu, chảy về tim.

Điều duy nhất khác biệt nằm ở đó. Thị tỉnh lại nhanh chóng cũng vì thế. Hơi đất có một sức mạnh kỳ lạ, sức mạnh mở mi mắt khép kín và tạo nên cái vòng quyền rũ trẻ trung xung quanh Thị. Nhưng không ai biết điều đó, trừ nền đất nơi Thị đã ngã xuống.

Sau cảm giác mừng rỡ là đến cảm giác lo âu. Gia đình Thị lo lắng. Dù gì thì họ cũng không lường trước được cảnh đưa con gái xấu xí một ngày kia lại có nhiều người theo đuổi đến thế. Mà bọn họ lại toàn những người khoẻ mạnh, mắt tinh tai thính thần kinh ổn định. Không hiểu sao họ lại mê một Thị đến thế.

Hương đất đúng là có tác dụng đặc biệt thật! Họ cắt cánh của tất cả các loài côn trùng để lấp vào lời nói của mình, gửi đến Thị. Cánh côn trùng trở nên món hàng có giá. Rồi đến khi bọn côn trùng thâm hại tới mức phải đổi hình thức di chuyển từ bay sang bò thì họ cắt đến cánh của các loài chim, kể cả gà và ngỗng - những đôi cánh tuy xấu xí thô kệch hơn nhưng dầu sao vẫn là cánh!

Mặt đất trở nên chật chội và không gian thì có vẻ thênh thang hơn vì hầu hết buộc phải đổi sang di chuyển bằng chân. Đây chỉ là một phần nhỏ của cuộc đua - cuộc đua âm thầm mà cực kỳ gay cấn - đến trái tim của Thị - trái tim bốn ngăn như bất kỳ tim một người bình thường nào khác, chỉ đặc biệt bởi trong bốn ngăn ấy chứa đầy hương đất - hương ngai ngái nồng nồng vô cùng quyền rũ của đất.

Người ta sẽ nhăn mặt nếu chẳng may gặp cái hương ấy trong một chậu đất, một ụ đất nào đó, nhưng lại như mê đi khi thấy nó ở Thị. ấy là bởi vì khi hương ấy ở đất, nó nồng quá, đậm đặc quá. Còn khi nó đã hoà vào máu để chảy về tim, mùi hương trở nên nhẹ nhàng hơn, quyến với những tinh túy của con người tạo nên sự quyến rũ kỳ lạ. Nhưng vẫn có một điều không ai hiểu nổi là tại sao lại chỉ lũ thanh niên choai choai mới nhận ra điều ấy, những kẻ ăn đã no nhưng lo thì chưa tới?

Thế nhưng Thị lại chẳng mảy may rung rinh trước bất cứ kẻ nào. Anh đẹp giai, anh giàu có, anh con ông to, anh cháu ông nhỏ,... tuốt tuồn tuột những gương mặt sáng giá, chen chúc nhau trước cánh cổng dẫn vào trái tim Thị, đánh nhau sút đầu mẻ trán rơi kính rạn vỡ, vẫn không vào được. Thị đứng đưng, như xưa nay Thị

vẫn thế: xấu xí, ngờ nghệch và dửng dưng.

Đến lúc này thì gia đình Thị bắt đầu hoảng. Phụ mẫu sâu muộn, huynh đệ lo lắng, bà con khối phố gần xa thân bằng cố hữu và hiện hữu đều không khỏi băn khoăn trước thái độ ấy của Thị.

Thầy mẹ nỉ non: “Con ơi kiếm một tấm chồng!”, huynh đệ nạt nộ: “Mày không chọn để các anh chọn hộ...”. Mấy kẻ vô công rồi nghề lại thêm tính ghen ăn tức ở thì được thể chua ngoa “Đã cá sấu lại còn yết kiêu. Phen này cầm chắc chân chủ tịch hội ế toàn cầu!”.

Ông tổ trưởng tổ dân phố cứ đôi ngày lại đến đề cập gần xa từ bóng gió đến thẳng thừng về chuyện đám thanh niên đến nhà Thị gây mất trật tự công cộng làm bà con làng xóm kêu la âm ỉ. Bà chủ tịch hội phụ nữ kiêm tổ trưởng tổ hoà giải cũng ngày ngày lui tới vì mấy chuyện chen hàng của đám thanh niên ấy, cất giọng oanh vàng thánh thót và được dịp đào bới đồng kinh nghiệm từ Đắc nhân tâm, Nghệ thuật xử thế, Phụ nữ cần biết... tích lũy bao lâu nay. Mặc.

Lũ thanh niên vẫn chen hàng cãi nhau lộn xộn. Bọn trẻ con chuyển từ đi rao “chết cả đây” sang căng dây đóng bãi trông xe. Các bà già bày thêm mấy bộ bàn ghế bán nước chè lấy chỗ chờ đợi cho những anh chưa đến lượt vào. Chanh gum đắp bờ min em đẹp lắm bán đắt hơn tôm tươi. Và những cái cánh của côn trùng, chim chóc và gà vịt vỗ rào rào trong những lời nói...

Không biết mọi chuyện sẽ còn tiếp diễn bao lâu nữa, cho đến một ngày, Thị đi chợ về dẫn theo một anh chàng nhàu như quả táo Tàu, râu ria xồm xoàm mặt mũi hốc hác. Đặc biệt, anh ta bần kinh khủng. Bùn lấm từ đầu đến chân rồi lại phủ từ chân lên tới đầu. Thị nhặt được anh ta giữa chợ, khi thấy anh ta ngã đến oạch một cái. Và... tình yêu sét đánh hay điện giật thì không rõ, chỉ biết Thị e lệ “Con yêu anh ấy”!

Cả nhà ngã ngửa. Khu phố ngã ngửa. Thân bằng cố hữu gần xa ngã ngửa. Thị bỏ qua những gương mặt sáng giá, những súp ơ sờ ta, những tư bản trẻ, nhà văn trẻ, nhà thơ trẻ, nghệ sĩ trẻ... vân vân trẻ (trừ ông trẻ), để yêu một quả táo Tàu ngấm bùn từ trong ra ngoài từ ngoài vào trong!

Hay bởi những người hay ngã dễ yêu nhau?

Nói thế cũng không hẳn. Vì hẳn không yêu Thị. Trước đây hẳn ra sao không ai rõ. Nhưng từ sau khi ngã, khi lớp bùn ngấm qua làn

áo, thấm thấu qua da, đi thẳng vào máu rồi chảy về tim, trong tim hấn ngập những bùn. Mà một trái tim ngập bùn, thì không thể biết yêu.

Thị chẳng hiểu điều ấy. Thị không rõ điều ấy. Làm sao Thị biết nhỉ? Mà biết thì cũng có làm sao? Thị yêu hấn mất rồi. Những chàng trai vẫn vây xung quanh Thị. Giá cổ phiếu những công ty Xuất nhập khẩu và chế biến cánh đu loại vẫn tăng vọt. Bãi đỗ xe và những hàng nước quanh nhà Thị vẫn làm ăn cực kỳ phát đạt. Ching gum đập bờ min, ching gum cu e cháy chợ. Nhưng Thị nào quan tâm đến điều ấy. Thị đang yêu, yêu một kẻ có trái tim ngập những bùn.

Thế là rốt cục, một trái tim ngạt ngào những thanh cao nồng hậu của đất, đã thổn thức trước trái tim ngấm đẫm đầy bùn!

Bùn, thực ra cũng là đất đấy chứ nhỉ? Nhưng là đất ngập cùng bao nhiêu hơi thổi và bản thủ.

Thế mà Thị vẫn yêu hấn.

Còn hấn, không yêu Thị.

Nhưng hấn biết mỗi ngày có thêm bao nhiêu sinh vật phải đổi hình thức di chuyển bằng cánh sang chân, vì Thị, nên hấn thấy mình có giá. Vì thế, hấn không từ chối Thị. Không từ chối, và cũng chẳng nhận lời.

Những đôi cánh ngày ngày được gửi đến cho Thị, Thị trao cả cho hấn. Những tặng phẩm và ngọt ngào, Thị cũng trao cả cho hấn. Gia đình Thị, từ ngã ngựa, đã xuống nước, tặc lưỡi “Thôi, cưới đi cũng được rồi, ai cũng được! Cưới! Cưới! Cưới!”. Cưới càng nhanh càng tốt. Chấm dứt tình trạng ngày ngày thấy mặt ông tổ trưởng tổ dân phố và bà chủ tịch hội phụ nữ kiêm tổ trưởng tổ hoà giải đến than phiền. Cưới! Tóm lại là thế.

Thị run run đến cạnh hấn. Mỉm cười. Không ý thức được như thế có đẹp hơn được không, nhưng Thị cứ cười. Ma xui quỷ khiến hay Trời Phật rủ lòng thương, Thị cười. Thị run rẩy. Hồi hộp quá. Thị chẳng biết bắt đầu từ đâu nữa. Biết bắt đầu từ đâu? Lần này thì Thị không thể mượn những cái cánh côn trùng chim chóc hay gà vịt được. Đây là một vấn đề hết sức hệ trọng, cần phải cất lên bằng chính lời Thị, không cần chân và không cần cánh, nếu nó không phải của Thị.

Thị đề nghị hấn cười Thị!

Thị đã nghĩ nhiều lắm. Nghe xong hấn sẽ cười, cười ha hả, cười sung sướng, cười mãi không thôi. Hay hấn sẽ nhếch mép khinh khi? Hoặc, đơn giản, hấn bỏ đi thay cho lời từ chối?... Thị sợ, sợ phát run lên được. Chao ôi là run!

Ấy thế mà, khác với những gì Thị đoán, hấn mỉm cười.

Và hấn đề nghị Thị đưa hấn trái tim Thị. Chỉ thế thôi. Không trả lời. Không đồng ý và không từ chối. Hấn chỉ bảo Thị hãy đưa ra trái tim của mình.

Không ngần ngại, Thị đưa tay, dễ dàng lấy ra trái tim của mình, tựa như người ta cho tay vào túi áo lấy ra một miếng giấy ăn. Không mỗ xẻ và không đau đớn, Thị lấy trái tim mình ra và run lên vì hạnh phúc, hạnh phúc được tự tay cầm lấy trái tim trao cho người mình yêu.

Đó là một trái tim trong suốt. Trong hơn cả pha lê, trong hơn nước và trong hơn cả nắng, trái tim trong như một giọt nước mắt. Trong veo. Và rất nhẹ. Không thể biết ta đang cầm nó hay tự nó bay đến và đậu trên tay ta. Nhẹ bằng. Một trái tim nhẹ, và trong veo.

Hấn đón lấy trái tim ấy, dừng dừng. Nhưng khi ở trên tay hấn, trái tim bỗng từ từ biến mất. Tan ra. Trái tim tan ra trên tay hấn. Hương đất ngọt ngào chứa trong đó cũng tan ra và chảy trong hấn, theo các đầu ngón tay để hướng về tim.

Bùn mà trộn lẫn với hương đất thì sẽ ra điều gì nhỉ?

Không ai biết.

Nhưng hấn không lấy Thị.

Còn Thị, cứ ngày một yếu đi. Làm sao không yếu nổi khi đã mất một trái tim, trái tim duy nhất của mình?

Hương đất loãng dần. Thị đã không còn hương đất nữa. Đám thanh niên bỏ đi. Những bãi trông xe được tháo dỡ. Hàng nước ế ẩm tự rút đi. Côn trùng và chim chóc được yên ổn. Hàng loạt các công ty đa quốc gia Xuất nhập khẩu và chế biến cánh các loại tuyên bố phá sản. Kinh tế thế giới lao đao. Nhưng người ta quên Thị. Người ta bảo ấy là do lạm phát, do gian lận tài chính, chứ nhất quyết không thể vì một đứa con gái xấu xí được.

Còn Thị: Thị chết.

Sau một thời gian không có trái tim, người ta thấy Thị tắt thở. Đã

không còn hương đất nữa, nên điều đó chẳng làm ai quá đau buồn. Một cái cáo phó được dán lên. Người ta cho Thị vào chiếc quan tài kín mít, không mặt kính. Cuối cùng mọi người cũng nhớ ra rằng Thị xấu. Xấu ma chê quỷ hờn. Và xấu thế thì ai dám nhìn mặt. Người xấu còn chẳng ăn ai, đây lại là một cái xác xấu xí. Tốt hơn hết là đóng kín lại.

May thay, nghĩa tử là nghĩa tận. Vẫn có đôi người đến viếng Thị, trong đó có hấn. Hấn - giờ đã là một người đàn ông quyến rũ, dù không đến mức các cô gái phải lao đi mượn cánh lấp vào lời nói gửi đến hấn. Con gái vốn kín đáo hơn, vả lại, hương đất khi đã hoà với bùn, thì không thể nồng nàn như cũ được.

Hấn đến, dừng dừng đi qua Thị. Cũng may mà hấn còn đến.

Rồi thời gian trôi.

Người ta quên Thị.

Không ai biết, ngay trong cái ngày ấy, ngay khi được đặt vào cái quan tài kín mít ấy, Thị đã không là một cái xác xấu xí nữa. Thị hoá đất. Mọc ra, toi xộp. Không phải là xác, trong quan tài là lớp đất rất mịn, và đậm hương.

Thảo nào lúc khiêng đi, mấy người bảo nhau: “Nhẹ thế!”.